

DE BREDERO'S.

Eene Novelle uit de Geschiedenis der Nederlandsche Letteren.

DOOR

Dr. JAN TEN BRINK.

TWEEDE AFDEELING.

MOEDER EN ZOON.

«Recht als 't speel-siecke kind, met pijpens gaet op-blasen,
«Zijn bellen, rond en hol, tot in de dunne wind,
«So is dit leven hier.»

BREDERO.

I.

TER ACADEMIE.

Men schrijft 2 October 1617.

Die dag is een Zondag. Eene onbewolkte lucht, heldere zonneshijn, lokken de Amsterdamsche burgers uit hunne woningen in den vroegen namiddag, de klokke half twee. Overal vertoont zich veel volks. 't Schijnt, dat men een der laatste mooie dagen van het jaar wil genieten. Drukke en vergang van wandelaars zijn alom te bespeuren. Ter Keizersgracht tusschen de Run- en de Berenstraten schijnt eene bijzondere aanleiding voor het samenvloeien van eene groote schaar. Zij richten hunne schreden naar eene, tusschen twee woonhuizen gelegen, poort, die toegang geeft tot een vrij ruim voorplein. Achter eene dier huizingen is een hoog vierkant houten gebouw getimmerd, waarvan het met pannen gedekte dak ver boven de trapgevels der omliggende huizen uitsteekt. Dit houten gebouw onderscheidt zich door eene menigte vierkante ramen in het dak en de houten wanden aangebracht. Het kleinste kind uit de volksmenigte weet, dat dit houten gebouw de nieuwste nieuwigheid vormt in de neringrijke stad — Doctor Samuel Coster's Eerste Duitsche Academie.

Heel Amsterdam weet, dat er dien Zondagmiddag te half drie een nieuw blijspel zal worden vertoond. Reeds nu is de stroom van bezoekers zeer aanzienlijk. Kwart vóór tweeën is de tooneelzaal der Academie reeds bijna gevuld. Er klinkt een luid rumoer van stemmen, een dreunend gegons, dat reeds bij den ingang der poort en op het voorplein duidelijk gehoord wordt. Steeds vloeien nieuwe bezoekers naar binnen. Velen zijn welgekleede burgers, de meesten komen uit de volksbuurten en van de vesten der stad, eene luidruchtige schamele gemeente, die bij de voorstelling niet ontbreken wil.